

Arrest

nr. 291679 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Rahim AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 7 juli 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt aangetroffen in illegaal verblijf op 24 maart 2013. Er werd hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Op 3 februari 2014 krijgt verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 mei 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens drugshandel en bendevoorming. Op 12 juli 2016 wordt verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en er wordt een inreisverbod opgelegd van 8 jaar.

Verzoeker dient op 23 november 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, in functie van zijn Belgische partner F. Op 22 mei 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 228 467 van 5 november 2019 wordt de beslissing van 22 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) vernietigd.

Op 15 mei 2020 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 8 mei 2024.

Verzoeker wordt op 7 juli 2023 tegengehouden aan de grenscontrole, komende van Tangers (Marokko). De met grenscontrole belaste overheid neemt op 7 juli 2023 een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) waarbij de F-kaart van de verzoekende partij wordt ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 07/07/2023 om 12:40 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal werd door ondergetekende [...], de heer [A. M.]

afkomstig uit Tanger met 30000 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS , reden van de beslissing:

Betrokkene is gesignaleerd met het oog op weigering van toegang (Art. 24 van het Reglement SIS II) door België onder n° BEE0xxx0. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod 13 sexies van 8 jaar van 11.07.2016, dit werd hem betekend op 12.07.2016. Dit inreisverbod is geldig tot 11.07.2024.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé - en familieleven van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten.

Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007).

[...]

Opmerkingen:

De verblijfskaart F met nummer B410524511 wordt ingetrokken”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker betoogt in essentie dat hij in het bezit is van een F-kaart en dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen.

2.3.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene. (RvS 3 juni 2010, nr. 204655)

Uit de niet-betwiste gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op 15 mei 2020 in het bezit wordt gesteld van een F-kaart geldig tot 8 mei 2024.

Verzoeker betoogt dat de F-kaart niet werd ingetrokken middels een bijlage 21, zodat hij nog steeds een legale verblijfsstatus heeft. Hij stelt dat het inreisverbod door de afgifte van de F-kaart impliciet als ingetrokken moet worden beschouwd.

Verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing slechts bij wijze van opmerking vermeldt dat de F-kaart wordt ingetrokken, maar daaruit blijkt niet dat het effectief is ingetrokken en dat een F-kaart niet kan worden ingetrokken met een bijlage 11. Hij wijst in dit verband op artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat elke beslissing tot intrekking van de machtiging tot verblijf rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval en het evenredigheidsbeginsel eerbiedigt.

Verzoeker kan worden gevolgd dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De verwerende partij betwist in de nota noch ter terechtzitting dat verzoeker op 15 mei 2020 in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 8 mei 2024 en dat de F-kaart niet werd ingetrokken. De verwerende partij wijst in de nota dat de F-kaart werd klaarblijkelijk afgeleverd louter omwille van het verstrijken van een termijn van zes maanden na een tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen in strijd is met het arrest "Diallo". Verweerder verwijst in dit kader naar het arrest "Diallo" van het Hof van Justitie, waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat de richtlijn 2004/38 zo moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Gelet op het gegeven dat niet wordt betwist dat verzoeker op 15 mei 2020 in het bezit wordt gesteld van een F-kaart geldig tot 8 mei 2024 en dat die F-kaart niet werd ingetrokken had verzoeker een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart zijn verblijfsrecht inderdaad werd erkend.

Het gegeven dat de verblijfskaart werd afgeleverd louter omwille van het verstrijken van een termijn van zes maanden weegt niet op tegen de legitieme verwachting dat verzoeker een recht op verblijf in België

had. Indien, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is.

De verzoekende partij maakt de schending van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Het eerste middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift wordt gesteld dat in geval van een onmiddellijk tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker minstens een jaar niet zal kunnen terugkeren, gelet op het ingeroepen inreisverbod. Daar een procedure tot het bekomen van een visum gezinshereniging en een procedure tot opheffing van het inreisverbod zeer lang kunnen duren, zal verzoeker in voorkomend geval disproportioneel lang gescheiden moeten leven van zijn partner en kan hij zijn handelszaken niet uitbaten, hetgeen kan leiden tot een faillissement.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot teruggrijving van 7 juli 2023 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

M. MILOJKOWIC